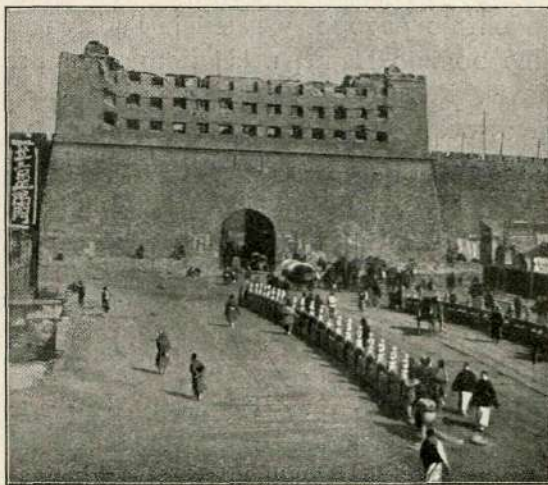

pisnih muk, preden se je posrečilo doseči zaželeno drobnost in mičnost nog. A trpele so rade in potrpežljivo. In tako je še danes — — —

Povsod nas ljudstvo radovedno gleda, in drug drugega opozarjajo: „Ni khan khan, sijan žen¹⁾ — Glej, Evropci gredó!“

Dospeli smo do prvih mestnih vrat. Mogočna stavba! Toda zob časa je že neusmiljeno glodal na njej. Streha, na več krajih že udrtá, kaže svoja stara rebra; zid je razpokan. Velikanska vrata so okovana z debelimi železnimi pločami. Zaklenejo in celo zapečatijo jih vestno vsak večer ob devetih. Ključ ima spravljen čez noč nalašč za to

Mestna vrata v Pekingu.

določeni mandarin. V še žalostnejšem stanju je poslopje drugih mestnih vrat, katera bomo kmalu prestopili. Tu že o strehi ni nobenega sledu več. Kakor vidimo, tudi notranje mestno obzidje ne bode dolgo več z uspehom kljubovalo neizprosni vremenski izpremembam. Zgrajeno je iz opeke. Prav v teh in enakih stavbah se zrcali „vzornost“ javne kitajske uprave. Najbolj ohranjeno je še zunanje mestno obzidje z vratni in stolpi vred. Prav po kitajskem načelu! Da je le zunanost lepa — veličastna, notranost pa naj bo, kakršna hoče, pa je vse dobro.

¹⁾ Doslovno: „Ti glej, glej! Evropski možje!“

V zunanjem delu mesta smo. To je nekako predmestje. Ulice niso več tako natlačene. Menda je manjkalo denarja, da tudi tlakane niso s kamenitimi pločami. Ker smo se skozi notranje mesto precej zakesnili, in se tudi ne brigamo dosti za kitajski običaj, vzpodbodemo živali in se spustimo v dir...

Hvala Bogu, zunaj mesta smo. Človek je vesel in se globoko oddahne, ko pride iz smrdljivih mestnih ulic ven na prosti, čisti zrak.

Potrpežljivi čitatelj, sedaj morda pričakuješ običajnega popisa krajev in vasi, skozi katere smo jezdili. Odkritosrčno ti povem: Ne maram te dolgočasiti s takimi rečmi. Enolična okolica je malo ali nič zabavala moje oči, in čim bolj smo se bližali goram, tem pustejše so se mi zdele. Od daleč njih slika še ni predolgočasna. Gore so sicer podobne iz daljave planinskim pašnikom. Ko pa pridemo v njih bližino, vidimo, da smo se kruto varali. Samo na južnem obrežju vroče Arabije sem videl še žalostnejše gorovje. Skoraj od vznožja pa tja gori do vrha je vsa gora takorekoč izžgana. Velikanskih v nebo kipečih pečin, ki dajejo visokim goram tisto nepopisljivo veličastvo, zastoj išče naše oko. Ob vznožju, kjer sili med opaljenim gruščem nekoliko trave na dan, vidimo pastirja, ki pase borno drobnico. Ne zvižga, ne poje in ne piska na piščal, ampak otožen kakor njegova okolica sedi na velikem kamenu in zre zamišljen pred se.

Vse to golo gorovje je bilo pred več stoletji pokrito z najlepšimi gozdi. Tako pripovedujejo stari letopisi. A bilo je najboljše zavetje brezštevlnim razbojniškim druhalim, ki so neprestano nadlegovale pošteno, mirno poljedelsko ljudstvo. Celó utrjena, obzidana mesta so bila v vednem strahu pred njimi. Slehrno sredstvo je bilo proti roparjem brezuspešno. Roparski glavar je bil nekak drugi podkralj v deželi. Kaj storiti? — Ker meč ni izdal, so šli z ognjem nad razbojniške druhalne — : Požgali so bujne gorske gozdove, kar v teh vročih krajih seveda ni bila težka stvar.